

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

MAGYAR ÉS VEND NYELVŰ VEGETES TARTALMU HETILAP.

A „Muraszombati gazdasági fiók-egylet“ s a „Muraszombati dal- és zene-egylet“ hivatalos közlönye.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési ár: Egész évre 3 ft. Félévre 1 ft 50 kr. Negyedévre 75 kr. Egyes szám ára 10 kr. Előzetési pénzek és reklamatikák a kiadóhivatalhoz (Grünbaum Márk) intézendők.	Felolós szerkesztő: KOVÁCS KÁROLY. Kiadó-laptulajdonos: GRÜNBAUM MÁRK.	Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztőszéki közlemények a szerkesztőszékhöz intézendők. Hirdetési díj: 1 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 10 kr. Többszori hirdetésnél soronként 6 kr. Bélyegdíj 30 kr. Nyitlitter petitóra 25 kr.

A nagyérdemű közönséghez!

Lapunk július hó 1-jével egy új évfolyamra lép, amidőn legyen szabad azt a muraszombati járás minden barátjának és jóbarátjának figyelmébe, pártfogásába ajánlunk.

Aki olvasta ezen igénytelen sorokat, meggyőződhetett egyről, hogy éleczteink, amelyek elérésére áttudatosán és eszély tehetségünk fáradságtalan örvényesítésével törekszünk: a muraszombati járás lakosságát értelmileg odább, felebb vinni, s jólétét ily módon emelni. — Őhízelgés nélkül elmondhatjuk, hogy ez, habár parányi mértékben, de már is sikerült; a hangya csak porsemekeket visz az épülethez, melyet családijának alkot, de fáradságtalan és csüggedetlenül, s azért van joga ahhoz, hogy eljen; kérjük az előfizetést mielőbb megújítását.

Muraszombat, 1887. június 25-én.

GRÜNBAUM MÁRK,
kiadó.

KOVÁCS KÁROLY,
szerkesztő.

Egészségére válják!

Szokták mondani ha az ember egy nagyot ivott — ugyan nem akkor, ha vizet iszik, hanem ha bort ivott, pedig nálunk — akár milyen rossz körülmények között is — inkább inkább a víz-ivás után kívánni az egészséget, mint a bor után.

Tudvalevő dolog, hogy a muraszombati járás lakossága kizárólag kutból nyeri ivóvizét, — de meg milyen kutból! Isméri kiki népünk legnagyobb részének építkezési módját; derékszögben megépíti házát és istállóját, az előtt azután az ulvar közepén és egy nagyobb gödröt, hogy ott elhelyezze a trágyát, hogy oda kényelmesen befolyhasson az istálló leve. Szemköt ettől alig tíz lépésnyire van a kut, a mely legfeljebb 1—2 öllel mélyebb az ulvar közepén levő gajj-gödörnél. — Ezzel azonban még nem elégesszük meg a legtöbb helyen; disznók, ludak, rézcéknek csak kell valami hely a kánikulai nagy melegben, ahol fűródhessenek, hol volna erre célszerűbb, alkalmasabb hely, mint a kut mellett, oda azután ásnak egy gödröt, ahol ismét hónapokig poshad az állott víz. — Mit gondolsz édes atyámfia, annak a bűzhöd, rothadt nedvességnek a részei, cseppjei hova lesznek, ha a gödröt napról-napra tartalmában száradni, fognyi látod? — Természetesen található, hogy miután a földön — mint egy óriási nagy rostán — millió és millió lyukacsok vannak, azaz a cseppek ezen lyukacsokon át behatnak a föld belsejébe, s mert a

Visziko postüvanim obcsinam!

Nase norice Jakopšesceka 1-ri den va eden novi fertao prek stoupijo, gda nam naj szlobodno bode en szlobockoj járisa ednami vszikonu priateli, dobro vsnóceseni za part primanje je porócsati.

Ki je estao oae lekho zayevša od toja, ka je vsika czio, steroga zádoblegaj po zvanju i z-milov moctvor ucobržljeim dopravnajem svo pasosino: Szlobockova járisa utrod na rúzum gledonec dale i rise neszi, telikóse dobroto z-tem talom naprejmocsti. Brez kvéle lekho odjovarimo i vópevimo, esi je bár va málom mertiki, je dnok zse czilna grátala — ta marala szamo z-práha zerno neszi k-obrabiezi, stero za familio postlaci, ali z-trádom i szkrblivostjov, záto má jus k-onaj, naj vsiev. Proszimo jih, naj naprejlacalo na norice ponovijo.

Vu Szoboti, 1887. Icaínsceka 25. dnéva.

GRÜNBAUM MÁRK,
kiadó.

KOVÁCS KÁROLY,
szerkesztő.

Boug nyim dáj na zdrávja!

Tou je sega praviti, gda je te vslovik dobro pio, ali nej tela, gda je vodou, nego gda je vijao pio, — prinisz káktéde lagoje kresmeno vino pijemo, bi známeajteje bilou, esi bi te zseleti zdrávje, gda sze vodé napijemo, naj pa taksejto vijau.

Znáno delo je, ka szlobocke birovice msztancsarje vszi, z-sztúdenca vdáblajo za pitvino vodou, ali szkáksegi sztúdenca! Pozna vsziki véksi tao hizs kak szo napravléne, naspicz gor naprávi hizso i stale, pred nyor na szreli na dveri szkopu edno grabo, kama gnoj szprávla, ka naj z-stalé ta gajnszica notri va nyo teosj, odnut komaj na deszét sztopijov mi sztúdenec, steri je komsj 1—2 kálfra globsi liki ta graba za gnoj. — Tou je esce nej zadoszta va vecs mesztáj; za szvinjé, za goszke, za recze tádi terbej nikse meszto, ka sze naj v-kánikuli gla je nájbole vroucse, lekho koplejo, gde bi bilou za ono nájprilicnejsze meszto, liki pri sztúdenca, tam teda tádi szkopujo edno grabo, glj vecs meszeczov gaili ta voda. — Ka miszlis, drági moj priateo, oie vonyécsz vodé tálovje, kaplicze kama prejejo, gda vidis, ka szté grabé od dnéva do dnéva je menyte te vodé? Lehko previdis, ka gda na zemli, liki na ednom velikom re-

TÁRCZA.

A titokzatos fekete láda.

ELBESZÉLÉS. Írta: MIKSZÁTH KÁLMÁN. II. FEJEZET.

Mikéj jut kelezésbe a gonosz Arkádi?
(Folytatás.)

Az öreg sietve hajolt le egy szekrényhez, s kiolvasta az ámuló Péternek az ezer tallért.

Az nem tudott hova lenni meglepetésében. Miféle esőt történhetett itt...! Elkézdett örömben hűlalkodni. Mert hátha mégis becsületes ember Arkádi, hátha csak kötekedett vele tegnapelőtt?

De az öreg erővel kituskolta az ajtón, s türelmetlenül izgatottan fordult Stankovicshoz.

— Tehát tegyük el azt a pénzeszkét, a meddig magunkra vagyunk. Stankovics elnevette magát.

— Ej apó, maga nem érti a tréfát.

— Miféle tréfát?

— Elhiszi az ilyen szegény ördögörl, hogy százezer forintja van?

— Hát mennyi a pénz? riadt rá az öreg meglökkenve.

Három forint huszonhat krajczár, kedves apó. Beesületemre mondom ez az összes pénzem. De azt se téteményezem le a vón Arkádinál.

Az uszoris fájdalmasan földörített mint a szedett vadallat.

— Rábló, megraboltál, tönkre tettél! — Miattad fizettem ki most az ezer tallért.

— Tudom apó — szolt a kapitány hidegvérrel — mert én egy alávaló gazember apó, aki elfagadta annak a szegény fiúnak a tallérait, csakhogy nekünk is van ám eszünk apó. Aláz szolgálj!

Kiment, becsapta az ajtót s ott hagyta dühében tehetetlenül átkozólni a nyomorult öreg uszorszt, aki csomány szenvedélyében egészen megfeledkezett a társadalmi törvényekről és a becsületről.

TÁRCZA.

Csarna lada szkrivnoszti.

PRIPOVESZT. Piszana po MIKSZÁTH KÁLMÁNI. II-gji tao.

Kakda je te hudi Arkádi v-mrezo prisao?
(Nadalivanye.)

Sztári sze je hitro k-ednoj skriyni prigno, i vó je proestao Petri jezero tallejrov, steri sze je eszivarov neznojanesi, ka sze je tú zgódió! Ó! rádostji je zacno sztároga hváití, ár kak pa, esi Arkádi dnók posteni eslovke, lekho sze je pred dvóma dnóvoma szamo sálo (spajszao) zsnym?

Ali sztári je nyoga po szlisi nad dveri vópotiszno, pa sze je k-Staukovicsi oberno, govórcsati:

— Tak doli denva te peneze, dokecs szva számá.

Stankovics sze je zasnehao.

— Ej oca, oni ne razmijo sále, (spajszja.)

— Kákso sálo?

— Vórjejo, ka etaksi szíromák má sztonjezero rainski.

— Keliko tak ti penez májjo? právi sztári preszkrásni.

— Tri raniske i szestdvajszeti krajczarov, oca. Na moje postenyé! tpu szo vsze moji penezi. Ali níti tou ne denem na hrambo pri sztárom Arkádi.

Szkapák je goriztroubó, kak ranyena zverina.

— Tolvaj! vkradno szí me, opiszto szí me! Poulek tébe szam zdaj vó pláscuo jezero tallejrov.

— Znáno oca — veli kapitány z-lehkomá, ár szo oni oca eden boj-dikaj neposteni eslovke, ki szo ovoga szíromák tallejre zatájili; szamo da mi tídi mámo pamet oca. Szluga ponízno!

Vó je odísao, dveri je k-czuj vdaro i tam je povergo nepostenoga sztároga szkopáka, ki je v-csemeráj preklujazao pozábivsi na právdo i postenyé.

gödör épen szomszédságában van a kútnak, behatolnak a kut vizébe. Elgondolhatjuk most már, hogy az ilyen tisztátalan kútnak a vize milyen hatással van az ember egészségére.

Nem is kell ahöz orvosi tudomány, hogy megérthessük, miszerint a tisztátalan víz élvezete maga kész betegség, hisz mindnyájan tudjuk, hogy a víz épen úgy mint bármiféle más test ha hosszabb ideig áll a szabad légen, megpohad — megrothad, pedig amint egészségtelen és káros volna a rothadt eledelnek az élvezete, ép úgy kell a rothadt viznek az emberi test szervezetére károsan hatnia.

Iát hiszen az orvos is csak ember, az bizonyos, de már ha egyszer egész életét arra szenteli, hogy azt keresi, kutatja, mi van az emberi testnek kárára és mi van hasznára? már csak higgyük el neki azon állítását, hogy a legtöbb betegségnek a magvát, csirját a száknok keresztül visszkübe a testünkbe; hogy különösen a tisztátalan vízben ezer és ezerféle csirája rejlik egy bennünk kifejlődhető betegségnek; hogy kolera, hideglelés, himlő, vörheny, tüdővész mind olyan betegségek, a melyeket az ember tisztátalan, egészségtelen étel vagy ital használata által leggyakrabban megkaphat.

Lám, lám! pedig miye kerülne eltelezésünknek, ruházódásunknak, önmagunknál úgy mint márkünkkel a tisztaságot otthonossá tenni, hisz a tisztaság nem kér kegyeret, sőt hoz abba a házba, a melyben meghonosult.

Mi volna tehát a teendő? kerítsük körül kútjainkat, hogy azokhoz gyermek vagy állatok ne férhesselek, — hogy a körül a víz megfűledésére alkalmas gödört ne készíthessünk — ne turrassanak. Iparokodjunk minden móla megakadályozni, hogy a már egyszer a kútból kihúzott és bármiképp használt víz oda ismét visszakörüljön. Vagy ha költséges, faraktságos a kútnak körülkerítése, legalább arra ügyeljünk, hogy akörül a ganaj- vagy vízállásból alkalmas csatornákat az a nedvességet elvezessék, — ne kényserítsük azt a földbe visszavárogatni, mert hiszen szép dolog az, „hogy majd az Isten megsegít,” de e mellett igazabb, hogy „segíts magadon, az Isten csak úgy segít meg.”

Helyi és vidéki hírek.

— **Gróf Szápáry László**, Gróf Szápáry Géza magy. kir. főudvarmester reményteljes elsőszülött fia, a budapesti m. kir. egyetemen tanulmányait kitűnő sikerrel bevégezvén, a jogtörli oklevelet elnyerte; a mint tudjuk, gyakorlati ismeretek szerzése végett mint joggyakornok a marasombati szolgabírószághoz fog beállani. — Igen örvendünk azon, hogy a főrekvő fiatal four terjedelmes elméleti ismereteit a gyakorlati élet mindennapi tapasztalataival ekként iparkodik gyarapítani. Sítie itur ad astra!

— **Most, midőn még minden ember háta borzong** a páksi dunai szerencze-ellenesség hírével, ahol t. i. a Kalošera induló busesokkal elmerült a Dunai a ludik, azért mert rozg volt a busok, és az utasok közül több mint 200 lelre sirtat a hullánok között: időszert lesz igyelmünk egy kissé a pátányi murai komp felé fordítani, a mely szűtőn elég gyengének látszik azon tehervés képest, a melyek hónapokon keresztül hordania kell. Ha esnap emberhordásra alkalmaznánk, úgy semmi meggyezésünk, de nem szabad felednünk, hogy akárhányan szállit az emberekkel együtt lovakat, a melyek az útjuktól szokatlan utazás miatt a legnagyobb mértékben nyughatatlanok, így azután melkük kimenthetjük, hogy a komp padlózata, kartai nagyon is felhívják az ember bírálatát, különösen akkor, midőn egy pár kőrelőre vitelére oda-vissza 28 kr. mondhatna talan valaki, hiszen még semmi szerencse-ellenesség nem történt soha, csak hogy késsé lesz majd az eső után a köpönyeg! Intézkedjék a hatóság addig, míg idejét nem várta!

— **Figyelmeztetés a tanítóknak.** Mint tudjuk, Gróf Szápáry László ő mellesleg szives volt 50 frt jutalmat felajánlani azon leánygyermek-közösség részére, kik a népiskolában a könyvtárolás körül magukat kitünitették. A jászai tanítók fog napus 3-ten tartott ülésében írás közzététel vette a nagylelkű ajánlatot tudomásul és meghívta a tanítókat, hogy folyó évi július hó végén azon leánygyermek-közösség részére, kiket jutalmazásra méltónak tartanak, **Takács Istvánál benyújtsák.** — Emelkeztek hozzá az érdekelteknek, hogy a kitűzött határidő már e hó végén lejárt.

— **A gederöszke-szodiszináci** alalmi iskoláról szólva volt alkalmunk már felemlíteni szolgabírószághoz azon díszletes intézkedést, miszerint Ge-

seti — millio pa millionov lüknyicz jeszte, one kaplicze po oni lüknyiczáj v-zemlo notri, i gda je te sztdénecz pouleg te grabé notri pridó vu sztdénesno voda. Lelkó szí zdajsi premiszlino, ka ták-sega nesznajsnoga sztdéneca voda z-káksov bivostjtjov szlízsi na csloveka zdáryve.

K-tomi nanes nej terbej doktorszkoga vesenyá, ka naj zaraz-mimo, ka nesizste vodé pitvina je zse máli beteg, — vem tou vszi známo, ka ta voda rávno tak líki kaj drúgo esi vevs vremená vñni sztoji, szprhlivo zagniljeno vonyése gráta, na kakbi nezdravo i skod-livo tákse zagniljeno hráno pojestji, rávno tak posztjona vonyése voda je kvárna i skodliva na csloveste tóje gledoucs.

Tou je gvúšno, ka je te doktor túdi cslovik, ali esi zse ednok szvoj cezji szitek na tou áldúje i tou isese, tou zgrúntáva, ka je cslovesemi teji na skodo, i ka je na haszek? — verno nyegvoni szvedocsansztvi, ka z-véksega tála betegov szemen i szklicze po szvoji lampaj neszemo vu tejo, ka nájbote vu necisztoj voudi jezero pa jezero szklicz prebiva, stera nász vu beteg szprávi; ka kolero, tresli-ko, szkúnyicz bieke, plávszúngnye szo vevs táksi betegovje, stere cslovik od necisztoj hráni ali pitvini zadobi.

Vem, vem ka bi nász kostalo, esi bi hranitelstvi pri gvanti-vanyi kam pri szebi, kam pri mári szvoji na csiszto coss szkrb meli, vev ta csisztoeusa ne proszi krúh, nego prínesz vu ono hiszo, stera je táksi.

Ka bi bilou tak esinejve? Zágrádno nase sztdénece notri, ka tá decaz ali mária nede mogli priti, ka tam grabé nede mogla na-praviti ali zrtviti. Popasesimo zse prouti sztanoti, ka ta sztdéneca vóténgyena voda, stera je náezana bila, tá nazá je pride. Ali esi z-sztdéneceov zagrajanye doszta sztrokov i trúda potrebjúje, mejno szkrb na tou, ka z-gnoja ali z-drúgoga meszta tekocsa voda po ka-náisi vkraj tésé, nedopúsztko ka bi nazá vu zemlo odísla, vem je lepo delo ka „Boug pomore“, ali pojestj toga ka „pomori szí szám tak de Boug pomágo.“

Domácsi i zvúnszki glaszi.

— **Gróf Szápáry László**, gróf Szápáry Géza zavúpáni pervi szia szo Budapesti na kr. egyetemí szvoje vesenyé v száczá-ron tála notri dokonesali, pouleg steroaga szo táli diplomá dobili, kak známo za vato nyuvo praxisko szpoznanje (kak joggyakornok) pri szoboeszkoj politickoj bíroviji sztopujó notri. Prevecs zse vesze-ljimo, ka te szkerbleni mládí velki goszpoud nyuvo szpoznanje na szveiti od szakdéniesze merkanye tak paszejó notri szpravití.

— **Zidaj, gda esese szaksemi cslovelki** herbet sz trouzsi od tisze volke nezreze pri Páksi (Dunai), gde szo na Kúdoszo szpravleni bucsuske szo z-ládjov zatejli na Dunai, záto ka ládjov odspodi hála bila mo med tejni je vevs kak 200 lúh szvoj grab v-punaj zgbúto, rávno je cezaj opomíni pátánszki broud na Míri, stori je túdi tak szlab prouti tisztoti brenati, steroaga po meszeczaj neszti more. Esi bi szamo na lúsvúnszki sztran náezani bíu, te bi níkaj nej pravli, ali neszmimo pozabíti, ka kelko krát lúsvúto szkópnanyi vrd prejé káta, mo steri szo od uszpoznanje sege razbozaví. Tak lejko vópovejmo, ka na broudi pol mo poprmases zse gar-pozavajó csloveske prazko, náme te gda od koula-kouya voznyá szam-tá 28 kr. kosta, — jeji tou lejko sztoj povej, ka zse esese níkta uszreze nej zgdíla, szamo ka de keszno i za dezgynov pláset. Náj bírovija tésac-kevoj glóda, dákecs je nej zámupno.

— **Opomítnyje skópnikan.** Kak známo mlósvútnov gróf Szápáry László szo dobri bílój 50 rátszki szuka obcsati na one deklne sztran, steri v-souli szobe kúnyczok dugovanyi (körteszazvi) szo vó szkázsejo. Járszki vesztelje szo nápu meszceca 5-tozta dnáva dezszano gyúljelstí tou velko szobedonst na znyáje teji, mo szo zavúpáni taje, ka do július meszceca sztdéneca dnéva ono decaz, stera na de sztran vrodne derzsoj naj pri Tá-kács Istváni notri zglászje. Opomítnaje v-ou deli, ka termitus de meszceca szlejdnye dáve vesztése.

— **Ód gederöszke-szodiszinászke** orszacske soule szano zse vesz-krát príjtko meli górnepneszti nasoj politickoj bíroviji ono hvale vrodjéno szkópnanyane, ka Gederöszke pa szodiszinaci szo vevs sztarise kij dezo v-Ridgonyev na Stajer dajo odí, postroflai. Zláj soulszkon leti kóncz nan na znyáje pa prislo, ka prouti tom je v-tej veszticzáj bílou 10—12 sztarisov,

III. FEJEZET.

Kartalyi meggyaropodik a földi javakban s gyermekeit is rendbe hozza.

Igy szerzete vissza Kartalyinak a Stankovics fúrtaingja örökséget. Ez a pénz boldogja tette a derek Péterit, elvette nemokora a szép Kovács Veronkát s egy kis önálló boltot ugyanabban a városban, a de a mellett gabonával is kereskedett.

Igyeksz ember volt és becsületes, tehát Isten áldása volt a munkáján, mert becsületes munka nélkül nincs siker. Gyorsan gyarapodott minden tekintetben. A sors megajándékozta három egymás után következő évben három kis leánykával, s minden év ilyen szölván megkísérte a tallért.

Husz év lefolyása után már úgy találjuk őt e kis városkában mint a környék leggazdagabb és legtehetősebb emberét. Háji messzire járnak a Dunán lefelé és vissza. Nagy garnada buzakat szállit rajtok szegényebb országoknak, a melyeknek van mivel élni, de a melyeknek nines mit enni.

Sokat dolgozott ezalatt a húsz év alatt, de megis pihent jól öreg korában Boldogán élte napjait. Elmehetett volna már lakni nagyobb fényesebb, kényelmesebb városokba, de e csak ott akart maradni, ahol régi barátja Stankovics a volt honvedkapitány lakott. Barátságok olyan volt, mint a meszebeli szír, mivel tovább használtak, annál erősebb, tartósabb lett.

Csupán egyetlen felhő borult a boldogsága kek egére; kedves jó hites társát elvesztette, de a leányai szebben növekedtek és mind férjvel vannak. A legnagyobb Ánnát egy debreczeni ügyvéd vette el, névszerint Kányai Ferencz. Elég jó szerencsét tett; tekintetes asszony lett belőle. A községet, a legszelídebbet Mariskát egy abonyi földes úr Kormos Pál vezette oltárhoz. Ezek is jól élnek, hála Istennek. No a harmadik leány sem mondható szerencsétlennek. Érskikében van a legtöbb öröme az öreg unak, mert az itt helyben lépett örké frigrýe Kozma Péter kereskedével, aki a nagy piacozon tartja boltját, ahol az a „Fekete kutya” van kifezve az ajtóra.

(Folyt. köv.)

III-ki TAO.

Kartalyi szo pomore i decaz szvoje túdi v-réd szprávi.

Tak je Stankovicsa jána szpanmestoz Kartalyii nazáj szprávlá öröcsimo. Po eti penezaj je Peter szeresen bio; naszkori je vzeo te lejpo Kovács Veroniko; vo onom tisztom varasi je eden máli staeun psztavto, pri storo-m je túdi z-sziljon terzo.

Szkerben i posteni cslovek je bio, mo je túdi blagoszlov bozsi, ár brezi postenoga dela nega haszka. Vu vszem zse je litro pomogo. Boug nyemi je vu frej lejti dáti tri eseri i vszako leto je poduplalo nyegrove talleje.

Za dvajsztí lejti je on zse te nájbogatejsi i nájbote postváni cslovek cezje krogline bio. Nyegvói hájovje szo dálecs hodli doli po Dúnaji i vno-go pszenize vozili za szíromaskejsé országe, steri szo meli z-koj plácsati, ali nej szo meli jeszti.

Vu eti dvajsztí lejti je doszta delao, ali dobro zse je túdi pesino na sztare dní. Blázeno je zsvio. Lelkó bi odísov vu steri drúgi, véksi lepsi varas ali on je tam steo osztánoti, gde je nyegov indasny priatel Stankovics te indasny kapitány prebiva. Nyidva priatelstavo je takse bílou, kak te indasny gaban; z-kem dúzse szo ga níczali, z-kem moeszejti je gráto.

Szamo eden oblak je zakrio szívi zrák nyegovoga blázszesztava; szvoje dobro, bíbléno tivárszje je zgdíto; ali eseri szo lepou gori odrazle i vsze pri moeszi. To nájsztarcsjo, Anno, je vzeo z-Debreceua odn ískális, po iméni Kányai Ferencz. Zadoszta szreszta je bíla; plámenita goszpa je psztánóla. To szrednyo, nájkrotsejo Marisko je eden abonyzski zemelszki goszpoud — Kormos Pavel — pelan k-oltári. Eitva — hvila bougi — túdi dobro sziveta. No ta tréjja je túdi nej meszresna. Vu Örkústi má sztári goszpoud nájkveke vesztélje, ár tá je tí v-mesztí v-zákon sztopúla z-ednim terzeszom — Kozma Petrom — steri na velikom pláezi má szvoj staeun, gde je te „eserini pesz“ na dveri zmalani.

(Nad. pride.)

